

Γράφει ο **Κίμωνας Ρηγόπουλος**

Στην εκπαίδευση των νεοσύλλεκτων εσατζήδων στο ΕΑΤ ΕΣΑ στη διάρκεια της δικτατορίας έπεφτε μετά τα καψόνια και πολύ ξύλο. Οι έμπειροι Εσατζήδες έπρεπε να εμβαπτίσουν στη σωματική βία τα νεοσύλλεκτα «στραβάδια» ώστε να ιχνογραφήσουν στα σώματα και στη ψυχή τους τη βία που θα εκκαλούντο και αυτοί με τη σειρά τους να ασκήσουν στους πολιτικούς κρατούμενους. Η μέθοδος Χατζηζήση- Θεοφιλογιαννάκου και σια υπήρξε αποτελεσματική. Πολλοί από τους δαρμένους νεοσύλλεκτους εξελίχτηκαν σε σπεσιαλίστες βασανιστές ανταποδίδοντας με πολύ ξύλο και εξευτελισμό το ξύλο και τον εξευτελισμό που είχαν υποστεί. Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος. Βέβαια άλλα δόντια έσπαγαν και σε άλλα κορμιά ασελούσαν και όχι σε αυτά από τα οποία δέχτηκαν την ταπείνωση. Αλλά αυτό ήταν μια μικρή λεπτομέρεια που ποτέ δεν εμπόδισε την απρόσκοπτη λειτουργία της κρεατομηχανής.

Έφαγε ξύλο, πολύ ξύλο ο Τσίπρας από τους «εντιμότατους» δανειστές. Το ευρωπαϊκό διευθυντήριο έπρεπε να δείξει στο νεαρό πολιτικό ότι ποτέ δεν βγάζεις τη γλώσσα σου στα αφεντικά αν δεν είσαι διατεθειμένος να το πας μέχρι το τέλος. Ότι αυτός που μπλοφάρει τρέμοντας μένει τελικά ταπί και ψύχραιμος. Ότι αν όλη η στρατηγική σου εξαντλείται στη συμπόνια που μπορεί να προκαλέσει το γοητευτικό θήραμα στους επαγγελματίες δολοφόνους και εκδοροσφαγείς πας καλιά σου. Και μαζί με εσένα κι ένας λαός που στενάζει και σου εμπιστεύτηκε τον στεναγμό του.

Και τώρα ο Τσίπρας ανταποδίδει τη βία. Όχι εναντίον εκείνων που τον γονάτισαν, φυσικά. Αλλά εναντίον του λαού που τον εμπιστεύτηκε. Που τον όπλισε με τη δυνατότητα μιας υπερήφανης ρήξης με το σκυλολόκι αυτός τη μαγάρισε. Και ο ανανήσας πρωθυπουργός βιάζει εξακολουθητικά με την αυθάδεια του απενοχοποιημένου εσατζή όχι αυτούς που τον βίασαν αλλά αυτούς που τον όπλισαν με τη δύναμη να αντισταθεί στους βιαστές του. Η ρητορική του σκυλεύει τα ιερά και τα όσια της αριστεράς. Γιατί υπάρχουν ακόμα ιερά και όσια μικρέ μου πραγματιστή. Και πρόσεξε, ο πραγματισμός δεν έχει καμιά σχέση με τον ρεαλισμό. Μεταφράζεις λάθος τις έννοιες και πάντοτε κατά το συμφέρον της υποταγμένης συνείδησής σου. Για να σου δώσω να το καταλάβεις, ο πραγματισμός δεν είναι ποτέ μια ουδέτερη έννοια. Σημαίνει ότι τα πράγματα ως έχουν με ορίζουν μέχρι να γίνω κι εγώ πράγμα. Και τότε έχω χάσει και τα «πράγματα» και τα πασχάλια.

Α, και κάτι ακόμα για όσους διατηρούν ψευδαισθήσεις εντός του ΣΥΡΙΖΑ. Δείτε το μεγαλείο του ανδρός στη συμπεριφορά του απέναντι στους συντρόφους του- βαριά λέξη αλλά θα την καταχραστώ- Αφού επέτρεψε στον Βαρουφάκη να αυτοσχεδιάζει επί εξάμηνο, ελλείψει κυβερνητικού σχεδίου α, β, γ και πάει λέγοντας τον παραδίδει τώρα τοις κυσί. Αφού αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει οποιοδήποτε επιχείρημα της Επιτροπής Αλήθειας για το χρέος χαρακτηρίζει σουρεαλισμό την επιμονή στα κομματικά συμπεφωνημένα της Κωνσταντοπούλου. Ενώ όλο το σχέδιό του ήταν να «ψήσει» την Μέρκελ που θα «έψηνε» τον Σόιμπλε και όλο αυτό θα οδηγούσε σε μια ωραία ατμόσφαιρα, τώρα, στην κοιλιά και όχι στο χείλος της αβύσσου, κατηγορεί την Αριστερή Πλατφόρμα για έλλειψη σχεδίου.

Εμείς τραβάμε για το ΟΧΙ μέχρι το τέλος. Όχι σαν τα έρμια μιας ανάθεσης που την χρεώνουμε σε κάποιον σοφό ή άσοφο πολιτευτή. Αλλά με ακονισμένη την πίστη μας για την ανατροπή της βαρβαρότητας που μας κατακλύζει και δεν μας αξίζει. ΝΑ ΑΝΤΕΞΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ.